

Sag T-212/01

Arnaldo Lucaccioni
mod
Kommissionen for De Europæiske Fællesskaber

»Tjenestemænd – forsikring mod ulykker og erhvervssygdomme – forværring af beskadigelser – kumulation af det engangsbeløb og den erstatning, der er fastsat i henholdsvis artikel 12 og 14 i den fælles ordning«

Fuldstændig gengivelse på fransk II - 387

Angående: Påstand om annullation af Kommissionens afgørelse af 16. november 2000 om afbrydelse af undersøgelsesproceduren i forbindelse med en anmodning om, at det konstateres, at sagsøgerens erhvervssygdom er forværret, og om afslag på denne anmodning, samt en påstand om tilkendelse af skadeserstatning.

Udfald: Kommissionens afgørelse, som blev meddelt sagsøgeren ved skrivelse af 16. november 2000, om at afbryde den i artikel 22 i den fælles ordning nævnte procedure og om ikke at imødekomme sagsøgerens anmodning om, at det konstateres, at hans erhvervssygdom er forværret, annulleres. I øvrigt frifindes Kommissionen. Kommissionen betaler sagens omkostninger.

Sammendrag

1. *Tjenestemænd – søgsmål – forudgående administrativ klage – identitet mellem genstand og årsag – anbringender og argumenter ikke indeholdt i klagen, men snævert forbundet hermed – formaliteten (Tjenestemandsvedtægten, art. 90 og 91)*

2. *Tjenestemænd – social sikring – forsikring mod ulykker og erhvervssygdomme – erstatning for ulykker og erhvervssygdomme – engangsbeløb for varig invaliditet – erstatning for varig beskadigelse eller misdannelse – begrænsning af det kumulerede beløb til det beløb, der maksimalt kan udbetales som engangsbeløb for vedvarende, total invaliditet – ikke tilladt (Tjenestemandsvedtægten, art. 73; ordning om dækning af risikoen for ulykker og erhvervssygdomme hos tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber, art. 12 og 14)*

1. Efter reglen om overensstemmelse mellem klage og søgsmål er det en betingelse for, at søgsmålet kan realitetsbehandles, at et anbringende, der rejses for Fællesskabets retsinstanter, forinden er blevet påberåbt i klagen, således at administrationen har været i stand til tilstrækkeligt nøjagtigt at tage stilling til de kritikpunkter, som vedkommende retter mod den anfægtede afgørelse. I øvrigt gælder, at selv om påstandene i sagen kun kan vedrøre indsigelser, der hviler på samme grundlag som de i klagen anførte, kan disse indsigelser imidlertid uddybes for Fællesskabets retsinstanter ved anbringender og argumenter, som ikke nødvendigvis er indeholdt i klagen, men som står i nøje forbindelse med den.

(jf. præmis 33)

Henvisning til: Retten, 3. marts 1993, sag T-58/91, Booß og Fischer mod Kommissionen, Sml. II, s. 147, præmis 83; Retten, 8. juni 1995, sag T-496/93, Allo mod Kommissionen, Sml.Pers. I-A, s. 127, og II, s. 405, præmis 26.

2. Det engangsbeløb, der i tilfælde af en tjenestemands varige invaliditet udbetales i henhold til vedtægtens artikel 73 og artikel 12 i ordningen om dækning af risikoen for ulykker og erhvervs sygdomme hos tjenestemænd ved De Europæiske Fællesskaber, og den erstatning, der udbetales i henhold til samme ordnings artikel 14, vedrører forskellige skader.

Til forskel fra artikel 73 og artikel 12, som erstatter angreb på den fysiske eller psykiske integritet som sådan, dvs. den invaliditet, som angrebet medfører hos den berørte, erstatter artikel 14 tjenestemanden »for enhver varig beskadigelse eller misdannelse, der, selv om den ikke påvirker tjenestemandens arbejdsevne, skader hans fysiske integritet og forvolder faktisk skade på hans forhold til omverdenen«. Artikel 14 tilsigter således at kompensere for den faktiske skade, når denne er godtgjort, som angrebet på den fysiske integritet forvolder på den berørtes forhold til omverdenen, uafhængigt af den invaliditet, som beskadigelsen eller misdannelsen i øvrigt kan medføre.

En begrænsning af det kumulerede beløb, der samlet kan udbetales i henhold til artikel 12 og 14, til det beløb, der maksimalt kan udbetales i henhold til artikel 12, ville have til følge i visse tilfælde at forhindre eller begrænse erstatningen for de i artikel 14 omhandlede skader, og dette til trods for, at disse er klart forskellige. En sådan begrænsning er ikke tilladt, eftersom den på ingen måde fremstår som en implicit regel, der åbenbart kan udledes af de fælles bestemmelser, men som en ny regel, der tilmed kan medføre tilsidesættelse af ligebehandlingsprincippet.

(jf. præmis 42, 45 og 46)

Henvi sning til: Domstolen, generaladvokat La Pergolas forslag til afgørelse, 24. oktober 1996, sag C-76/95, Kommissionen mod Royale belge, Sml. I, s. 5505, præmis 30.